

Arrest

nr. 80 417 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 16 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 16 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 november 2011 beslist het bestuur de aanvraag ontvankelijk maar ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [V. M.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van terugname, Polen.

Derhalve is er mi vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van terugname, Polen.

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,*
of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende*
behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partijen betogen in hun verzoekschrift in een eerste, tweede, derde, en vierde middel als volgt:

"EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Schending art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte niet geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie én in het standaard medisch getuigschrift.

Dat in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift werd opgeworpen dat er enerzijds sprake is van een psychische aandoening die is ontstaan wegens traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst en anderzijds sprake is van een aantal lichamelijke klachten zoals daar zijn een zeer hoge hypotensie (9/6 !) en cardiologische problemen.

In het antwoord van de arts-attaché wordt standpunt ingenomen betreffende de psychologische problemen, en de beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de gezondheidszorg voor deze problemen, doch wordt anderzijds in alle toon aarden gezwezen over de problemen van hypotensie en cardiologische problemen.

Dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de Overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grond gebied op de gezondheid van de betrokkene, in casu de hypotensie en cardiologische problemen evenals de psychologische problemen, en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 09.11.2011.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat er wel degelijk sprake is van bepaalde psychische problemen, doch de nodige zorgen hiervoor aanwezig zijn en toegankelijk zijn in Polen.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het terugnameland dan wel het land van herkomst, hetgeen ten eerste echter van belang is aangezien de psychische problemen van verzoekster juist verband houden met traumatische gebeurtenissen in zijn land van herkomst.

Dat bovendien er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus in Polen, doordat de nieuwe regering alle vluchtelingen uit de Kaukasus opsluit dicht bij de Witruisische grens, waarbij er herhaalde infiltraties zijn van de Russische geheime diensten.

Dat daarnaast ook geen de minsten duidelijkheid verschaft wordt inzake de mogelijk heden van behandeling en de toegang tot de noodzakelijke behandeling voor wat betreft de hypotensie en cardiologische problemen.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiele motiveringsplicht, aangezien er op deze essentiële punten nooit antwoord is ver-schaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, én verder over alle aspecten van de gezondheidstoestand van verzoekster en door hierop niet te antwoorden er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder enig afdoend onderzoek van de gevolgen van een terugkeer op de pathologie van verzoekster, én zonder enige uitspraak te doen inzake de behandelingsmogelijkheden en toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor de cardiologische problemen en hypotensie, te stellen dat er geen schending van art. 3 EVRM aan de orde zou zijn.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor de ziekte-toestand van verzoekster, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, noch op het lichamenlijk vlak, noch op het psychische vlak, hoewel in het verzoekschrift en het standaard medisch getuigschrift hieromtrent werd geargumenteerd, en uit de voorgelegde stukken blijkt dat de psychische problemen nu juist zijn ontstaan door traumatische gebeurtenissen in het herkomstland, én er duidelijk sprake is van een vervolging thans der vluchtelingen uit de Kaukasus te Polen, waarbij er een lijst circuleert van personen

die direct gevaar lopen, en waarop de naam van verzoeker is vermeld, is er manifeste schending van art. 9 TER VW en tevens de rechten van verdediging aan de orde aangezien deze argumentatie zonder meer niet in overweging werd genomen.

TWEEDE MIDDEL:

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (..)“.

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R v St, nr 43 522 29 juni 1993 R A C E, 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R v St nr 53 583, 7 juni 1995, Rev dr etr 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen Zij moet afdoende zijn”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig en zekerlijk niet afdoende.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat door de adviserend geneesheer werd vastgesteld dat de aandoening een reëel risico inhoudt voor het leven of de psychische integriteit bij gebrek aan noodzakelijke behandeling, doch waarbij er geen advies werd verleend over de gevolgen van een terugkeer op deze pathologie.

Er werd enkel gesteld dat de actuele medische aandoening geen medisch bezwaar uitmaakt tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch geenszins standpunt in genomen inzake de evolutie van deze pathologie na terugkeer.

Het is nochtans van essentieel belang te weten welke de gevolgen zullen zijn op de pathologie in al zijn aspecten, na een terugkeer, aangezien het ook op het ogenblik is nadat de terugkeer heeft plaatsgevonden, dat de schending al dan niet van art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aan vraag van verzoekster niet zou kunnen afwijzen.

DERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL EN RECHTEN VAN VERDEDIGING

1. De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op vol doende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van een administratieve jurisdictie uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Het onderscheid tussen de motiveringsplicht die wordt opgelegd door de Wet van 29 juli 1991 enerzijds, de juridictionele motiveringsplicht van art. 149 GW anderzijds, ook toepasbaar op administratieve jurisdicties, minstens als algemeen motiveringsbeginsel toepasbaar op administratieve jurisdicties, wordt op pertinente wijze uiteengezet door M. UYTENDAELE, *Regards sur un système institutionnel paradoxal*, Brussel, Bruylant, 1997, nr. 463;

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, *De motiveringsplicht van bestuurshandelingen*, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt ten genoegte van recht dit niet gebeurd is in casu.

2. In de Kaukasus komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefa -briceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, dat de situatie in Ingoetsetië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Dagestan is en blijft ernstig en precair en de situatie van de Tjetjenen in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verskillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Kaukasus

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking uit de Kaukasus het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Dagestan, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat elke aanvraag vanwege een vluchteling uit Dagestan ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij niet zomaar zich exclusief kan beroepen op het feit dat een behandeling aanwezig zou zijn in het land van terugname en dat deze ook toegankelijk zou zijn, zonder ook effectief deze toegankelijkheid te controleren.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 9 TER VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de rechten van verdediging door het feit dat enerzijds enkel de toegankelijkheid tot de noodzakelijke behandeling voor de psychische aandoeningen van verzoekster wordt gecontroleerd, om vervolgens zomaar gratis te gaan stellen dat “medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in het medisch attest beschreven aandoeningen is dus beschikbaar in Polen”.

De werkelijkheid bestaat erin dat er door de arts-affaché nooit enig onderzoek is ver richt inzake de cardiologische problemen en de hypotensie van verzoekster, de nood —zakelijke behandeling hiervoor en de toegankelijkheid tot dergelijke behandeling.

Er is enkel onderzocht voor wat betreft de psychische problemen, waarna dan een conclusie is geformuleerd voor én de psychische én de lichamelijke klachten, waar bij het besluit geenszins geschraagd wordt door het onderzoek dat gevoerd werd.

Van verzoekers kan niet verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen, bewijst.

Van de overheid mag verwacht worden dat zij de nodige onderzoeken uitvoert en niet zomaar overgaat tot een dergelijke verregaand besluit, zonder enig onderzoek te verrichten inzake alle aspecten van de pathologie, én psychisch én lichamelijk, en of er zich in hoofde van verzoekster geen beletsel stelt.

Door enkel de psychische aandoening te onderzoeken en de noozakelijke behandeling en de toegankelijkheid voor wat betreft de psychische aandoening, is er geenszins voldaan aan de zorgvuldigheidsplicht.

VIERDE MIDDEL

SCHENDING ART. 15 SUB C RICHTLIJN 2004/83/EG

SCHENDING ART 3 juncto 13 EVRM

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

Verzoekende partij en zijn afkomst en herkomst uit Dagestan worden niet in vraag gesteld. Uit eveneens voor verwerende partij toegankelijke rapporten blijkt duidelijk dat de situatie van jongemannen uit de Kaukasus, niet enkel in de Kauskaus, maar ook in de Russische Federatie als geheel, zeer zorgwekkend te noemen is. Boven dien blijkt de Russische overheid niet bereid om jongemannen uit Tjetjenië/Ingoetsetië/Dagestan afdoende te beschermen tegen allerlei vormen van willekeurig geweld, zoals bv ontvoeringen en verdwijningen (zie <http://www.minbuza.nl/actueel/ambtsberichten>, 2008/08/Noordelijke-kaukasus--- 1 1-08-2008.html).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Dagestan er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekster louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Dat deze onveilige situatie met ontvoeringen, verdwijningen, folteringen edm. ook in het verleden reeds expliciet door verwerende partij werd erkend.

Dat er bovendien vervolging aan de orde is van Tjetjeense vluchtelingen en vluchtelingen uit de Kaukasus in het algemeen in Polen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst en/of land van terugname.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins afdoende uit de motivering."

2.2. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen als volgt:

“2.2.1. Betreffende verzoekers’ eerste middel tot nietigverklaring

Verzoekers beroepen zich in het eerste middel op een schending van: - artikel 3 EVRM; - artikel 9ter van de Vreemdelingenwet; - de rechten van verdediging; - de motiveringsplicht; - de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onterecht ongegrond heeft verklaard, en dat onvoldoende rekening werd gehouden met de actuele pathologie na een terugkeer naar het terugnameland.

In antwoord hierop laat de verwerende partij vooreerst gelden dat verzoekers dienen te voldoen aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980, om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsrecht op basis van deze bepaling.

Artikel 9ter § 1 bepaalt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters dossier door de ambtenaar-geneesheer aan een zeer uitvoerig en zeer degelijk onderzoek werd onderworpen. doch dat diende te worden besloten dat haar medische aandoening niet ‘voldoet aan de vereisten van art. 9ter § 1 voormeld. zodat vanuit medisch standpunt geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar het land van herkomst. met name Polen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [V.M.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde ‘Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van terugname, Polen. Derhalve is er mi. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terug keer naar het land van terugname, Polen.”

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van verwijzing.”

Deze overwegingen laten verzoekster toe om te achterhalen om welke redenen haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

De verwerende partij wijst op de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bepaalt:

“Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, ofzij die correct heeft beoordeeld en ofzij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (‘1? v.St. nr. 101.624 dd 712.2001).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007; R.v.V. nr. 3437 dd. 7.11.2007; R.v.V. nr. 3488 dd. 9.11.2007)”

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers’ aanvraag ongegrond is.

Integendeel wordt uitdrukkelijk, en dit niet op basis van veronderstellingen, maar wel op basis van het gegrond en gefundeerd medisch advies van de arts-adviseur, beslist dat:

- niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. vermits behandeling en opvolging beschikbaar is in Polen.

In de bestreden beslissing en het advies wordt wel degelijk ingegaan op de concrete medische problematiek van verzoekster.

Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk erkend dat er sprake is van een anxio depressief syndroom waarvoor behandeling nodig is. Er wordt echter ook uiteengezet aan de hand van gedocumenteerde bronnen dat de behandeling en opvolging beschikbaar is in het land van herkomst.

Verzoekers bekritisieren de motivering van de beslissing doch laten na uiteen te zetten met welke specifieke elementen geen rekening zou zijn gehouden.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen aandoening uitmaakt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Polen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Polen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Uit het advies van de arts-adviseur, alsook uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met het medisch verslag dat verzoekster heeft voorgelegd. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

De verwerende partij verwijst dienaangaande andermaal naar het deugdelijk advies van de arts-adviseur, waaruit duidelijk blijkt dat de door verzoekers naar voor gebrachte medische stukken zeer grondig werden onderzocht, én waaruit duidelijk blijkt dat de toestand in Polen zorgvuldig werd nagegaan.

Indien verzoekers de mening zijn toegedaan dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geen gemotiveerde beslissing kan nemen op grond van het voorgelegde medische getuigschrift, merkt de verwerende partij op dat het verzoekster vrij stond om haar aanvraag te actualiseren.

“Verder komt het aan de aanvrager van een verblijfsmachtiging toe (...) om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van zijn aanvraag en het voegen van stukken ter ondersteuning van zijn aanvraag. Er kan van de verwerende partij niet verwacht worden dat zij telkens contact opneemt met de aanvrager van een verblijfsmachtiging om hem te “interpelleren” (...)” (R.v.V,nr.51 313 van 18 november 2010)

In zoverre verzoekers voorhouden dat zij een reële kans lopen op vervolging, merkt de verwerende partij op dat zij zich beperken tot hypothetische beschouwingen.

“Het bloot betoog van verzoekster waar zij meent dat haar dochter omwille van haar Tsjetsjeense origine niet de nodige medische verzorging zal krijgen, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing die gesteund zijn op het advies van de ambtenaar-geneesheer en waaruit blijkt dat de medische zorgen voor verzoekster dochter in Polen voorhanden zijn en dat deze ook toegankelijk zijn. De ambtenaar-geneesheer baseert zich wat betreft de beschikbaarheid op diverse bronnen die zich in het administratief dossier bevinden. Het betoog van verzoekster dat deze bronnen dateren van juli 2009, in zoverre dit al relevant is, mist bovendien feitelijke grondslag. Immers blijkt dat wat betreft de medicatie dit motief gesteund is op de databank delphicare, geconsulteerd op 16 augustus 2011 dat wat betreft de aanwezigheid van kinderneurologen en kinderartsen alsook de beschikbaarheid van de tranquilizer die verzoeksters dochter neemt, dit gesteund is op ‘International SOS’ van 9 november 2010. Door het louter in vraag stellen of de noodzakelijke medische zorgen in Polen zullen gegeven worden en zo ja, wanneer haar dochter daartoe toegang zal krijgen, kan verzoekster geen afbreuk doen aan deze objectieve gegevens. Ook wat betreft de toegankelijkheid blijkt dat gesteund wordt op gegevens afkomstig van de International Organisation for Migration waarbij verwezen wordt naar de desbetreffende vindplaats op het internet geconsulteerd op 22 augustus 2011 en waaruit blijkt dat vreemdelingen in asielprocedure gratis dekking genieten van de ziekteverzekering voor gezondheidszorg, waaronder ook de aandoening van verzoeksters dochter valt. Uit geen enkel gegeven blijkt dat verzoeksters dochter hiervan verstoken zou blijven omwille van haar origine. tegenstelling tot verzoeksters eigen beweringen dienaangaande, zijn de motieven van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waar deze stelt dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, geen loutere beweringen maar zijn zij ondersteund door informatie afkomstig van diverse objectieve bronnen. Het bloot betoog van verzoekster waarbij zij vraagtekens plaatst bij de beschikbaarheid en toegankelijkheid mede omwille van de origine van haar dochter, zonder dit evenwel te onderbouwen met objectieve gegevens, kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.” (R.v.V. nr. 72.029 van 26 december 2011)

Verzoekers' beschouwingen missen elke feitelijke en juridische grondslag.

Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat zij zich niet kunnen beroepen op artikel 9ter van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekers voeren in hun eerste middel voorts op uiterst beknopte wijze de schending aan van artikel 3 EVRM. doordat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter Vreemdelingenwet werd afgewezen als ongegrond.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

“Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.” (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 5 1-2478/001, p. 35)

Dienaangaande wijst de verwerende partij op het belang van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij zij duidelijk de principes vaststelde die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen, in dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom te behouden.

In D. vs. The United Kingdom motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van een schending van art. 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden:

"only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food, shelter or social support."

Vrije vertaling:

"slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak D. bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning."

Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. vs. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht

om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten R.v.V. 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)).

In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekers maken dan ook niet aannemelijk hoe de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben.

In casu geven verzoekers niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekers ter zake vaag blijven en geen concrete gegevens naar voor brengen of bewijskrachtige stukken voorleggen.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich 'volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM, Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002. R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002. R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002. ...)

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Terwijl verzoekers zich ook niet dienstig kunnen beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

"Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. "(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoekers kunnen niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.2 Betreffende verzoekers' tweede middel tot nietiverklaring

Verzoekers werpen in het tweede middel een schending op van:

- het beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen;*
- artikel 9ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet.*

Verzoekers voeren aan dat uit de voorgelegde attesten én uit het verslag van de arts-adviseur blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit.

Dienaangaande verwijst de verwerende partij vooreerst naar hetgeen hoger werd uiteengezet, in repliek op verzoeksters eerste middel.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekster geen aandoening uitmaakt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Polen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is. terwijl verzoekster ook kan reizen naar dit land. Bovendien werd na grondig en zorgvuldig onderzoek vastgesteld dat de noodzakelijk opvolging en behandeling tevens toegankelijk zijn voor verzoekster.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Polen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Het tweede middel van verzoekers kan niet worden aangenomen.

2.2.3. Betreffende verzoekers' derde middel tot nietigverklaring

In een derde middel beroepen verzoekers zich op de vermeende schending van artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

In zoverre verzoekers een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk trachten te maken, verwijst de verwerende partij naar de omstandige uiteenzetting dienaangaande, in repliek op verzoeksters eerste middel.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde dat er aan de verzoekers geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten. De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door verzoekers bij gebrachte stukken.

Verzoekers tonen met hun uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bij gebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende verklaard te worden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel in.

Terwijl er geen sprake is van machtsoverschrijding.

Het derde middel kan niet worden aangenomen.

2.2.4. Betreffende verzoekers' vierde middel tot nietigverklaring

In een vierde middel beroepen verzoekers zich op de vermeende schending van artikel 15 sub C Richtlijn 2004/83/EG, artikel 3 juncto 13 EVRM, schending van de materiële motiveringsplicht.

De verwerende partij stelt vast dat verzoekers andermaal wijzen op de situatie van personen die afkomstig zijn van Dagestan.

Verzoekers middel heeft geen betrekking op de specifieke medische problematiek eigen aan de procedure o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers' asielaanvraag werd behandeld en afgesloten met een beslissing dd. 23.1.2012 van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij verwijst naar de repliek op de voorgaande middelen waarin afdoende werd ingegaan op de vermeende schending van artikel 3 EVRM.

Ook het vierde middel van verzoekers is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen brengen geen enkel concreet argument naar voor waarom of op welke wijze de bestreden beslissing artikel 5 EVRM zou schenden. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

De verzoekende partijen betogen dat noch in de bestreden beslissing, noch in het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt geantwoord op nochtans zeer pertinente argumentatie van doorslaggevend belang die werd opgenomen in het verzoekschrift tot medische regularisatie én in het standaard medisch getuigschrift. Met name wordt in alle toonaarden gezwegen over de problemen van hypotensie en cardiologische problemen. De verzoekende partijen betogen verder dat er tevens geen antwoord werd verschaft op de argumentatie dat de Overheid bij het beoordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene, in casu de hypotensie en cardiologische problemen evenals de psychologische problemen, en deze dient te appreciëren. Volgens de verzoekende partijen werd door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen aangaande de mate waarin de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het terugnameland dan wel het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen op geen enkele concrete wijze aannemelijk maken dat zij in hun aanvraag gewag maakten van andere dan psychologische problemen. Noch in het verzoek-

schrift, noch in de medische attesten die de verzoekende partijen bijbrachten is daar enig spoor van terug te vinden, minstens maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn. Dit onderdeel mist dus feitelijke grondslag.

De Raad merkt op dat de in casu bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De verzoekende partijen kunnen de schending van artikel 3 EVRM dan ook niet dienstig opwerpen.

Voor zover de verzoekende partijen opwerpen dat er thans manifeste vervolging aan de orde is van vluchtelingen uit de Kaukasus in Polen, doordat de nieuwe regering alle vluchtelingen uit de Kaukasus opsluit dicht bij de Witrussische grens, waarbij er herhaalde infiltraties zijn van de Russische geheime diensten, merkt de Raad op dat de verzoekende partijen een aanvraag indienden op grond van art. 9ter van de vreemdelingenwet. Het voornoemd argument heeft niets van doen met een dergelijke aanvraag, maar kadert in de problematiek van een eventuele erkenning als vluchteling of een toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad merkt op dat de verzoekende partijen op 28 september 2011 een asielaanvraag indienden in België. Uit het EURODAC-verslag van 28 september 2011 bleek dat zij reeds asiel hadden aangevraagd in Polen op 14 december 2007, en het bestuur besliste op 23 januari 2012 dan ook tot een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Voornoemd argument van eventuele problemen in Polen zou eventueel kunnen kaderen in het beroep tegen deze beslissing, maar aangezien de in casu bestreden beslissing de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is, kunnen de verzoekende partij dit argument hier niet dienstig opwerpen.

Voor zover de verzoekende partijen voornoemd argument van vervolging in Polen opwerpen in het kader van een eventuele schending van artikel 3 EVRM merkt de Raad op dat artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Het komt aan de verzoekende partijen toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico lopen op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, in casu de Federatie van Rusland. Met de loutere bewering van de verzoekende partijen dat er vervolgingen zouden zijn in Polen, dat er in de Kaukasus tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen en deze schendingen divers van aard zijn, en dat de situatie in Dagestan ernstig en precair is en blijft en de situatie van de Tsjetsjenen in het algemeen ook ernstig is en blijft, tonen zij dit in het geheel niet aan. Zij brengen hiervan immers zelfs

geen begin van bewijs bij. De verzoekende partijen maken de schending van art. 3 EVRM dan ook niet aannemelijk.

Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat de verzoekende partijen geen ernstige schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

De verzoekende partij betogen dat van hen niet kan verwacht worden dat zij alle elementen die zij aanbrengen, bewijzen. Dit klopt echter niet. De bewijslast ligt immers bij de verzoekende partijen zelf.

Verder betwisten de verzoekende partijen de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: *“Er worden medische elementen aangehaald voor [V. M.]. De arts-attaché evalueerde deze gegevens op 09.11.2011 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde “Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhoud op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van terugnane, Polen.”*

De verzoekende partijen betwisten op geen enkele wijze de argumenten die de ambtenaar-geneesheer naar voor bracht in zijn advies, dat overigens integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. Deze argumenten blijven dus staan.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk maken, noch dat zij aannemelijk maken dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze heeft beslist de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond te verklaren.

Het eerste, tweede, derde, en vierde middel zijn, voor zover ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebbengeen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC